



**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)
SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)
SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania T. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
o podjęcie wypłaty emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 listopada 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt III AUa 1940/20,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania oraz
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

(M.D.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 3 lutego 2021 r. oddalił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 5 października 2020 r., który zmienił decyzję pozwanego z 17 lutego 2020 r., przyznającą ubezpieczonemu T. K. prawo do emerytury, z jednoczesnym zawieszeniem wypłaty emerytury wobec zbiegu z emeryturą wojskową, w ten sposób, że orzekł, iż emerytura ubezpieczonego nie ulega zawieszeniu. Ubezpieczony (ur. w 1954 r.) ma prawo do emerytury wojskowej. Nabył też uprawnienie do emerytury pracowniczej. Sporne było, czy ma prawo do pobierania dwóch emerytur, jako że zasadą jest wypłata jednego świadczenia – art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Okręgowy rozstrzygnął na korzyść ubezpieczonego, powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, że o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej. Taka sytuacja zaistniała w odniesieniu do ubezpieczonego. W apelacji pozwany zarzucił naruszenie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy, gdyż ubezpieczony pozostający w służbie wojskowej przed 1 stycznia 1999 r. nie ma prawa do wypłaty dwóch świadczeń i dlatego emerytura pracownicza, jako świadczenie niższe została zawieszona. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił apelacji. Zasada wypłaty jednego świadczenia, ujęta również w art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, nie decyduje w tej sprawie. Ubezpieczony uzyskał emeryturę wojskową i procentowy wymiar emerytury przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru wyniósł 75% z tytułu 28 lat wysługi emerytalnej (podstawą emerytury były jedynie okresy zawodowej służby wojskowej). Potem wypracował „okresy cywilne”, które są podstawą samodzielnej emerytury w systemie powszechnym. Sąd Apelacyjny zgodził się z wyrokiem Sądu Najwyższego w sprawie I UK 426/17, że gdy występuje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, to ubezpieczony ma możliwość pobierania dwóch

świadczeń emerytalnych z odrębnych systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego. Znaczenie ma też zasada równości wobec prawa ujęta w art. 32 ust. 1 Konstytucji, bowiem nie ma podstaw do odmiennego, nierównego traktowania osób, które znajdują się w takiej samej sytuacji, czyli nie mają możliwości włączenia okresów stażu cywilnego do emerytury wojskowej. Ubezpieczony, mimo że pełnił służbę przed 1 stycznia 1999 r., to nie ma możliwości doliczenia okresów cywilnego zatrudnienia, podstawa wymiaru jego emerytury wojskowej wynosi 75%, bowiem kwota emerytury bez uwzględnienia dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru emerytury.

Pozwany w skardze kasacyjnej zarzucił naruszenie art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ubezpieczony ma prawo do wypłaty dwóch świadczeń, tj. emerytury „mundurowej” (przyznanej na podstawie ustawy z 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin) oraz emerytury cywilnej (przyznanej na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, orzeczenie na podstawie art. 415 k.p.c. o obowiązku zwrotu przez ubezpieczonego świadczenia spełnionego przez organ rentowy i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej są zasadne, jednak prowadzą do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sądy pierwszej i drugiej instancji oparły się na wykładni przyjętej przez Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17.

Odstąpienie od zasady wypłaty jednego świadczenia na zasadzie wyjątku nie było uzasadnione.

Zwykły skład Sądu Najwyższego przekazał zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego (postanowienie z 22 września 2021 r.,

III UZP 5/21) w kwestii uprawnienia do jednoczesnej wypłaty emerytury wojskowej i emerytury powszechnej.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, iż analiza gramatyczna przepisów prawa potwierdza wątpliwości Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. Kluczem do sprawy powinno być odkodowanie treści wyjątku z art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ujętego w zapisie - "z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin...". Chodziło o to, że art. 15a ustawy określa tylko algorytm obliczenia wysokości emerytury dla żołnierzy powołanych do służby wojskowej po 1 stycznia 1999 r. Jego znaczenie jest takie jak znaczenie art. 15 dla żołnierzy zawodowych powołanych wcześniej do służby wojskowej. Przepisy te - prócz innych składowych emerytury - mają funkcję podobną do regulacji z art. 53 ustawy powszechnej o emeryturach i rentach z FUS, czyli służą tylko do obliczenia wysokości emerytury. Potwierdza to art. 18e drugiej ustawy, tyle tylko, że określa wysokość emerytury żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 r. Oznacza to, że słowo "zasady" odnoszone do art. 15a albo art. 18e ustawy nie niesie więcej treści niż określenie algorytmu wysokości emerytury wojskowej. Jeżeli zaś przyjąć, że przepisy te decydują o istotnej różnicy między emeryturami żołnierzy, to tylko w tym znaczeniu, że do wysokości emerytury wojskowej nie ujmują cywilnych okresów składkowych i nieskładkowych. Jednak taka różnica zamyka się tylko w tych przepisach. Innymi słowy wysoce wątpliwe było przeciwne stwierdzenie, że w art. 15a albo w art. 18e została ustalona zasada o innej (szerszej) treści, która wykracza poza te regulacje, czyli że dotyczy również żołnierzy zawodowych wcześniej powołanych do służby. W konsekwencji przepisy te mają tylko taki zakres podmiotowy i przedmiotowy. Odnoszą się zatem do żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. a ich przedmiot regulacji to jedynie wysokość emerytury. Po wtóre, analizowany zapis rozpoczyna zwrot "z wyjątkiem przypadku...". Użycie słowa "przypadek" już tylko semantycznie uprawnia stwierdzenie, że w regulacji chodzi o zbiór zamknięty (określony) a nie otwarty. Inne znaczenie tego słowa to wyjątkowość sytuacji ("przypadku") leżącej u podstaw takiego unormowania. To, że żołnierze

powołani po 1 stycznia 1999 r. emeryturę wojskową mają obliczaną bez okresów cywilnych wynika z regulacji prawa pozytywnego - art. 15a i art. 18e. Przepisy te nie dotyczą żołnierzy, którzy wcześniej rozpoczęli służbę, ich emerytury oblicza się na podstawie art. 15 ustawy. Sytuacja, w której tylko okresy wojskowe wypełniają 75% podstawy wymiaru emerytury wojskowej należy do stanu faktycznego i już wcześniej była uregulowana w ustawie. Za okresy cywilne, które nie mogą zwiększyć już wysokości podstawy wymiaru ponad 75% żołnierz może nabyć prawo do emerytury w systemie powszechnym. Przyjęcie wyjątku ujętego w art. 95 ust. 2 nie obejmowało żołnierzy, którzy byli w służbie przed 1 stycznia 1999 r. Wyjątek łączy się z ustawą z 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw. Ustawa ta uporządkowała sytuację emerytalną żołnierzy, którzy wcześniej rozpoczęli służbę wojskową. Nie bez znaczenia mogło mieć ograniczenie transferu składek związanych z odejściem 1 października 2003 r. od systemu powszechnego i powrotem żołnierzy zawodowych do systemu zaopatrzeniowego. Wówczas został wprowadzony przepis art. 15a i podział na dwie grupy, czyli żołnierzy w służbie przed 1 stycznia 1999 r. i żołnierzy, którzy zawodową służbę wojskową rozpoczęli po tej dacie. Pierwszym do emerytury wojskowej zalicza się służbę wojskową i okresy cywilne. Drugim do emerytury wojskowej zalicza się tylko okresy służby. Wprowadzona wówczas zmiana art. 95 ust. 2 nie szła dalej, niż przyjęcie wyjątku od zasady wypłaty jednej emerytury, ujętego w art. 15a. Przedmiotem regulacji tego wyjątku nie jest sytuacja, w której żołnierze mający cywilne okresy zatrudnienia, uprawniające do emerytury w systemie powszechnym, a które nie zwiększają już emerytury wojskowej ze względu na granicę podstawy wymiaru - 75%, otrzymują prawo do wypłaty emerytury w systemie powszechnym obok wypłaty emerytury wojskowej. Skoro nie jest to przedmiotem regulacji tych przepisów, to również nie stanowią podstawy dla przyjęcia normy, że gdy sytuacja starszych i młodszych żołnierzy nie różni się, bowiem emeryturę wojskową mają tylko za okresy służby, to z tej przyczyny mają prawo do wypłaty dwóch świadczeń. Przedmiot wyjątku ujętego w art. 15a (potwierdzony też w art. 18e) jest ograniczony i nie uprawnia do wyinterpretowania normy wykraczającej poza zakres tych regulacji. W przepisach tych nie określono więc "zasady", która pozwalałaby wypłacać żołnierzom (podobnie funkcjonariuszom) również emeryturę cywilną, gdy podstawę

wymiaru wypełniają tylko okresy służby. Wyjątki nie podlegają wykładni rozszerzającej. Wykładnia ścisła (gramatyczna) jest właściwa w odniesieniu do prawa zabezpieczenia społecznego. Na podstawie tych przepisów - art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach o rentach z FUS i art. 15a i art. 18e ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych nie można więc ustalić normy, iż żołnierze, którzy rozpoczęli służbę wcześniej mają także prawo do wypłaty dwóch emerytur. Wyjątku nie można też oceniać z pominięciem zasady. Ta zaś jest jasna. Wypłacie podlega tylko jedno świadczenie emerytalne, czyli także wtedy, gdy ubezpieczony wypracuje dwie emerytury. Zasada ta odnosi się również do żołnierzy (art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Równość w prawie do zabezpieczenia społecznego wyraża się najlepiej w wypłacie jednej emerytury. Wszak to według niej konstruowany i bilansowany jest system ubezpieczenia emerytalnego, oparty na solidarności całej społeczności, uwzględniającej powszechne (statystyczne i przez to przeciętne) ryzyko niezdolności do pracy (zarobkowania) w określonym wieku. Jest to system prawa publicznego a nie prywatnego, stąd decyduje o nim prawodawca. Ostatnie zmiany świadczą o pewnej dynamice w tym systemie, jednak nadal zasada wypłaty jednej emerytury nie ulega zmianie. Zasada ta obowiązywała wcześniej i nie zmieniła się po reformie emerytalnej od 1999 r. Wypracowanie dwóch emerytur, bez zaliczenia tych samych okresów nie uprawnia do wypłaty dwóch emerytur. Podobnie w systemie zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy wypracowany staż cywilny nie uprawnia do wypłaty obok emerytury mundurowej emerytury za okresy składkowe. Równość wyraża się właśnie w zasadzie, że wypłaca się tylko jedną emeryturę. Taka jest utrwalona reguła powszechnego systemu emerytalnego oraz zaopatrzeniowego (art. 7 ustawy z 1993 r. i art. 95 ustawy z 1998 r.). Nie ogranicza to aktywności zawodowej, co rzutuje na wysokość świadczeń, zwłaszcza po zmianach w systemie emerytalnym od 1 stycznia 1999 r. i powoduje, że emerytura już wprost może zależeć od zgromadzonego kapitału. Taka indywidualizacja świadczenia modyfikuje system, jednak nie łączy się z wprowadzeniem wypłaty dwóch emerytur. Wyjątki są ściśle określone w ustawie (prócz art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej także art. 33 ust. 2a

ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników i art. 42 ustawy z 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych).

Przekazanie zagadnienia miało też uzasadnienie w rozbieżności w orzecznictwie. Orzecznictwo Sądu Najwyższego było zgodne, że w przypadku zbiegu emerytury powszechnej i wojskowej wypłacie podlegało tylko jedno świadczenie. Zagadnienie przedstawione przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu miało na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17. Po tym wyroku nadal istniała rozbieżność w orzecznictwie Sądów Apelacyjnych, co zauważono w zagadnieniu prawnym i co potwierdzały wpływające skargi kasacyjne, oparte na przeciwnych wykładniach. Sporne uregulowanie w ustawie zwykłej nie musi być niesprawiedliwe i niezgodne z zasadą równości (art. 2, art. 32 ustawy zasadniczej). Równości na podstawie orzecznictwa nie można wprowadzać akceptując jednocześnie nierówności w danej grupie. Jest tak wtedy, gdy dzieli się i niezasadnie różnicuje starszych żołnierzy na tych, którzy mają prawo do wypłaty jednej emerytury i na tych którzy mogliby mieć wypłacaną również drugą emeryturę, bowiem ci pierwsi byłiby w gorszej sytuacji tylko dlatego, że brakuje im niewiele służby wojskowej do wypełnienia 75% podstawy wymiaru emerytury wojskowej, natomiast drudzy mieliby do wypłaty dwie emerytury, już tylko dlatego, że okres służby wojskowej tylko nieznacznie przewyższa 75% podstawy wymiaru emerytury wojskowej. Różnica w sytuacji emerytalnej żołnierzy jest też istotna, gdy się poprzestanie na art. 15, 15a, 18e, albowiem powołani do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. nie mogą zaliczyć do podstawy wymiaru emerytury wojskowej okresów cywilnych. Natomiast starsi żołnierze mają takie uprawnienie, co pozwala im na uzyskanie emerytury wojskowej w wysokości 75% podstawy wymiaru. Nie jest to wartość mała, jeśli się zauważy, że podstawą jest ostatnie uposażenie żołnierza zawodowego. W systemie powszechnym emerytura liczona jest generalnie jako średnia z zatrudnienia. Ponadto 75% takiej podstawy wymiaru (ostatniego uposażenia) jest wartością większą w relacji do wysokości emerytur powszechnych w proporcji do wysokości zarobków w całym zatrudnieniu (tzw. wskaźnika zastępowalności zarobków przez emeryturę, który ostatnio szacowany był na około 42%). Uprawniona może być zatem wykładnia, że pozwalający na wypłatę dwóch emerytur wyjątek z art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z FUS stosuje się tylko do żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r.

Sąd Najwyższy w składzie powiększonym podjął uchwałę 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.). W uzasadnieniu wyjaśniono, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.). Uchwała ta rozstrzygnęła rozbieżności w przedmiocie wykładni powołanych wyżej przepisów w orzecznictwie Sądów Apelacyjnych oraz samego Sądu Najwyższego (por. wyroki z 8 maja 2012 r., II UK 237/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 91 i z 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13, LEX nr 1394110) z prezentującym odmienne zapatrywania wyrokiem z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, OSNP 2019 nr 9, poz. 114, po wydaniu, którego ukształtowała się rozbieżność w orzecznictwie sądów powszechnych). Wątpliwości dotyczyły rozumienia zwrotu: „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych”, który określa wyjątki od jednej z zasad prawa ubezpieczeń społecznych w postaci zasady prawa do jednego świadczenia z tytułu tego samego

ryzyka (zwanej też zasadą niekumulacji świadczeń). Okazało się bowiem, że wykładnia językowa art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej uprawniała zarówno do przyjęcia założenia, zgodnie z którym w przepisie tym chodzi wyłącznie o odesłanie do zasad, a więc jedynie do sposobów obliczenia emerytury wojskowej określonych w art. 15a i art. 18e ustawy zaopatrzeniowej (jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17), jak i założenia, zgodnie z którym zasady nie mogą abstrahować od dwóch odrębnych kręgów adresatów owych zasad, gdyż są one odnoszone tylko do nich, skoro unormowane w powołanych przepisach zasady obliczenia emerytur wojskowych dotyczą jedynie „żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r.” oraz „żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 r.” (jak przyjęto w wyroku Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13). Ostatecznie, sięgając do pozajęzykowych metod wykładni, Sąd Najwyższy opowiedział się za wąską wykładnią art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej. Podkreślił, że z wykładni systemowej przepisów ustawy emerytalnej oraz innych aktów z zakresu zabezpieczenia społecznego normujących zbieg prawa do świadczeń z różnych systemów z tego samego tytułu, wynika spójna konstrukcja odpowiadająca zasadzie prawa do jednego świadczenia. Wyjątki od tej zasady (art. 33 ust. 2a ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz art. 42 ust. 2 ustawy o emeryturach kapitałowych) posługują się zupełnie innymi sformułowaniami (w porównaniu do art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej), które przede wszystkim precyzyjnie określają krąg podmiotów uprawnionych do równoczesnej wypłaty dwóch świadczeń emerytalnych, natomiast tylko pośrednio nawiązują do zasad ustalania (obliczania) tych świadczeń. W dalszej kolejności Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na znaczenie kwestii temporalnych, które spowodowały, że doszło do zróżnicowania zasad obliczania emerytur wojskowych w zależności od daty powołania do służby, co podyktowane było istotnymi zmianami w odniesieniu do (najpierw) objęcia a następnie wyłączenia żołnierzy zawodowych z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych i modyfikacją zasad ustalania wysokości emerytur wojskowych i zasad ich nabywania. Kierując się tymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że systemowa wykładnia użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a

albo 18e ustawy (zaopatrzeniowej) ..." daje podstawę do przyjęcia, że ów wyjątek należy interpretować nie tylko przedmiotowo, to znaczy wyłącznie przez pryzmat samych zasad obliczania emerytury wojskowej wynikających z art. 15a albo 18e ustawy zaopatrzeniowej, ale także podmiotowo, co oznacza konieczność wzięcia pod uwagę kręgu adresatów tych przepisów. To dla nich ustawodawca wprowadził bowiem (na przyszłość) możliwość równoczesnego pobierania emerytury wojskowej i emerytury powszechnej, odbierając im równocześnie prawo do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia stażu „cywilnego” i pozostawiając taką samą możliwość (prawo wyboru) także dla żołnierzy powołanych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r., po spełnieniu (poczynając od dnia 1 stycznia 2025 r.) przesłanek określonych w art. 18i ustawy zaopatrzeniowej. Opisany wyżej rezultat wykładni systemowej znalazł potwierdzenie także w wykładni funkcjonalnej i celowościowej art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Powyższa wykładnia powinna mieć zastosowanie również w tej sprawie.

Obecny skład nie podjął się wydania orzeczenia reformatoryjnego, gdyż skarżący wniósł o orzeczenie na podstawie art. 415 k.p.c. obowiązku zwrotu przez ubezpieczonego świadczenia spełnionego przez organ rentowy, co może wymagać dalszych ustaleń i podjęcia rozstrzygnięcia po ocenie podstawy prawnej w tym zakresie (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2008 r., II PK 98/08, z 3 lipca 2013 r., I PK 62/13, uchwała Sądu Najwyższego z 11 lipca 2012 r., II PZP 1/12).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

(M.D.)

[a!]